

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՀԱՐՈՒՄԻ ՈՐԴԻՈՅՆ ՊԱՆԴԻՏՈՒԹԻՒՆԸ

29) Գովքն անոնց երգուած՝ վեհ տաղով քան թ'իմ:
 Բայց ես պիտ' մէկն այդ հպարտ գունտէն զատեմ,
 Մասամբ որ ես նոյն ճիւղէն կը նկատուիմ,
 Մասամբ անիրաւ եղած իր Հօր դէմ,
 Մասամբ որ անոնք երգս կը սրբացնեն
 ե՛ւ ինք ամենաքաջն էր երբ կը քիչնար՝
 Շարքը ահաւոր տեղատարափէն.
 Նոյնիսկ երբ ռազմի մըրիկն նուագած ալ,
 Սըրտէդ աւել ազնիւ սիրտ չըխոցուեցաւ քաջ Հովարտ:

30) Հեղում արցունքի, սըրտաբեկ սըրտեր
 Եղան քեզ համար. իմո անկարեւոր . . .
 Բայց կեցայ երբ ես, շուրջս լայն դաշտեր՝
 Ծառին տակ կանաչ, մինչդեռ բեղմնաւոր
 Խոստում ամեն դի . . . Գարուն ալ եկուոր,
 Ծրագրելու ելած էր զըւարթ գործեր . . .
 Ամեն տեղ թըռչանք անհոգ, թեւաւոր . . .
 Կը դառնամ այժմ իր բերածներէ նոր՝
 Քեզ, որ բնութիւն ետ բերել եղաւ անգոր:

31) Քեզ՝ . . . հազարներուդ կը դառնամ ես բայց,
 Ամեն մէկդ ձեզմէ ամբողջ, ահաւոր
 Բաց մը թողուց շուրջն, մէջ ազգականաց,
 Անոնց մոռնալ տալն հարկ է գթութեամբ խոր.
 Հրեշտակապետաց փողն է՝ ոչ փառքն, որ
 Պիտ' զարթեցնէ զանոնք, որ կարօտած
 Համբաւի ձայնն թ'եւ բերէ պահ մ'անդորր,
 Ջերմ, ունայն պապակ բայց չըլլայ մարած,
 Ալ աւել՝ հգոր, խիստ պահանջ դնէ անունն յարգուած:

32) Կը սգան թէեւ՝ բայց յետոյ պիտ' ժըպտին.
 Նաւն կ'քալէ թ'եւ կայմն, առագաստն խըզուին.
 Նախքան տապալիլն ծառերն կը փըտին.
 Առիքն կ'իյնայ բայց կը ձուլուի սրահին
 Թանձր գորշ գոյնով. փլած պատերն կը շինուին՝
 Քանդիչ փոթորիկն հանդարտի երբոր.
 Նիգերն պիտ' մնան թ'եւ գերիք արձակուին.
 Բուքն արեւն արգիլէ անգամ՝ կ'անցնի օրն.
 Այսպէս սիրտն ալ պիտ' կոտրի բայց ապրի վիրաւոր:

(շարունակելի)

LORD BYRON

Թրգմն. Մուրատ Մանուկեան